

Sygn. akt IV U 635/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania M. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 12 marca 2013 roku nr (...)

w sprawie M. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę socjalną

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się M. N. rentę socjalną począwszy od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku.

Sygn. akt IV U 635/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 23 kwietnia 2014 roku

Decyzją z dnia 12 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił M. N. przyznania renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do renty socjalnej z uwagi na to, że nie spełnia warunków określonych w ustawie z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej, wobec stwierdzenia przez Komisję Lekarską ZUS orzeczeniem z dnia 7.03.2013 r., że nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Od powyższej decyzji odwołał się M. N., domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu podał, iż pozostaje w stałym leczeniu w Klinice (...) w L. z powodu krwotoku naczyńniaka tętniczo – żylnego komory III mózgu, a ponadto leczy się stale w (...) z powodu silnego stanu lękowo depresyjnego. W związku z pogarszającym się stanem zdrowia odwołujący uznał decyzję ZUS za krzywdzącą.

W pisemnej odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że odmowa przyznania renty socjalnej pozostawała w zgodzie z dyspozycją art. 4 ustawy o rencie socjalnej z uwagi na fakt, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS nie uznano odwołującego za całkowicie niezdolnego do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. N. urodził się w dniu (...).

Odwołujący pobierał rentę socjalną w okresie od 1.10.2003 r. do 29.02.2004r. oraz od 1.02.2008 r. do 31.12.2012 r.

W dniu 20.12.2012 roku ubezpieczony złożył ponownie wniosek o przyznanie renty socjalnej.

Orzeczeniem z dnia 29.01.2013 roku Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31.12.2013 r. W wyniku zgłoszonego przez ZUS zarzutu wadliwości tego orzeczenia Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 7.03.2013 r. nie uznała odwołującego za całkowicie niezdolnego do pracy, wobec czego ZUS wydał decyzję z dnia 12.03.2013 r. odmawiającą mu prawa do renty socjalnej.

dowód: akta organu rentowego

W toku niniejszego postępowania u odwołującego stwierdzono:

- przebyty dwukrotnie krwotok podpajęczynówkowy z naczyniaka tętniczo – żylnego w okolicy tylnej części III komory w 1993 r. i 2007 r.,
- przebyte dwukrotnie naświetlanie naczyniaka i embolizacja naczyniaka z założeniem zastawki,
- okresowe bóle głowy,
- organiczne zaburzenia zachowania i osobowości z zaburzeniami depresyjnymi przewlekłymi.

Ubezpieczony po przebytych dwukrotnie krwotoku podpajęczynówkowym z naczyniaka tętniczo – żylnego w okolicy tylnej części III komory w 1993 r. i 2007 r. Leczony naświetlaniem naczyniaka oraz embolizacją naczyniaka z założeniem zastawki. Badaniem fizykalnym nie obserwuje się objawów ogniskowego uszkodzenia układu nerwowego.

Od czasu drugiego krwotoku w 2007 r. występują u wnioskodawcy stany lękowo – depresyjne, kolejno epizody depresyjne o umiarkowanym nasileniu objawów, obecnie wyraźnie organiczne tło zaburzeń oraz zmiany charakteropatyczne z zaburzeniami funkcji poznawczych. Badany z zaburzeniami pamięci świeżej, trudnościami w przyswajaniu nowego materiału (co potwierdzają badania neuropsychologiczne), dodatkowo występują u niego przewlekłe obawy przed kolejnymi epizodami mózgowymi, stany depresyjne co łącznie w znacznym stopniu upośledza jego funkcjonowanie, czyniąc go nadal całkowicie niezdolnym do pracy, okresowo od 1.01.2013 r. do 31.12.2015 r.

dowód:

- opinia biegłego neurologa – k. 7-9,
- opinia biegłego psychiatry – k. 18-20,
- dokumentacja medyczna z akt ZUS.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zalegających w aktach ZUS dokumentów prywatnych i urzędowych oraz opinii biegłych lekarzy.

W całości podzielił Sąd wnioski i tezy wypływające z dokumentów. Ich autentyczność oraz wiarygodność nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Brak więc było jakichkolwiek podstaw – także takich, które należałoby uwzględnić z urzędu – by dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Stąd stosownie do treści art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone, a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

W całości podzielił także Sąd opinie biegłych sądowych lekarzy z zakresu neurologii oraz psychiatrii. Opinie te w ocenie Sądu są pełne i wyczerpujące, uwzględniają wszystkie zalecenia Sądu, wiarygodnie oddają stan zdrowia odwołującego się. Końcowe ustalenia opinii zostały w sposób prawidłowy a przy tym jasny, logiczny uargumentowane, co sprawia, że spełniają one wymagania zupełności i komunikatywności. Nie stwierdzono w nich niedokładności

czy też innych usterek w zakresie poprawności metodologicznej. Biegli, wysokiej klasy specjaliści we wskazanych powyżej dziedzinach, udzielili odpowiedzi na postawione pytania, formułując przy tym swe argumenty i wnioski w sposób profesjonalny, logiczny i zrozumiały. Skoro wydane opinie poprzedzone zostały zapoznaniem się biegłych z dokumentacją medyczną zgromadzoną w aktach organu rentowego oraz osobistym badaniem odwołującego się, to przyjąć należało, że biegli posiadali wszelkie informacje niezbędne do sformułowania wniosków. Organ rentowy nie składał zarzutów do opinii.

Co prawda odwołujący pismem z dnia 7.03.2014 r. (k. 28) przedstawił zarzuty do wydanej opinii biegłego neurologa, jednak nie podważyły one jej wartości dowodowej. Ponadto nie miały one większego znaczenia dla sprawy, skoro ubezpieczony został uznany w badaniu psychiatrycznym biegłego sądowego za całkowicie niezdolnego do pracy.

Opinie biegłych w ocenie Sądu spełniają wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych, określone w art. 278 kpc i art. 285 kpc, zaś w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby podważać zaufanie do wiedzy czy bezstronności biegłych.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.4 ust.1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 982 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust.2 powyższego artykułu osobie, która spełnia warunki określone w ust.1 przysługuje:

- 1) renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

W myśl art.5 ustawy ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik ZUS na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.).

Poprzez dyspozycję art.15 ustawy o rencie socjalnej ustawodawca w ramach oceny czy spełnione zostały przesłanki do przyznania renty socjalnej nakazał odpowiednio stosować art. 12-14 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które zawierają legalne definicje całkowitej i częściowej niezdolności do pracy. Mianowicie, przepis art.12 ust.2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za całkowicie niezdolnego do pracy uznaje osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu. Z kolei przepis art.12 ust.3 ustawy za częściowo niezdolną do pracy uznaje osobę, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym wniosków z opinii biegłych z zakresu neurologii oraz psychiatrii wynika, że ubezpieczony cierpi na

przebyty dwukrotnie krwotok podpajęczynówkowy z naczyniaka tętniczo – żylnego w okolicy tylnej części III komory w 1993 r. i 2007 r., przebyte dwukrotnie naświetlanie naczyniaka i embolizacja naczyniaka z założeniem zastawki, okresowe bóle głowy, organiczne zaburzenia zachowania i osobowości z zaburzeniami depresyjnymi przewlekłymi.

Od czasu drugiego krwotoku w 2007 r. występują u odwołującego stany lękowo – depresyjne, kolejno epizody depresyjne o umiarkowanym nasileniu objawów, obecnie wyraźnie organiczne tło zaburzeń oraz zmiany charakteropatyczne z zaburzeniami funkcji poznawczych. Badany z zaburzeniami pamięci świeżej, trudnościami w przyswajaniu nowego materiału (co potwierdzają badania neuropsychologiczne), dodatkowo występują u niego przewlekłe obawy przed kolejnymi epizodami mózgowymi, stany depresyjne co łącznie w znacznym stopniu upośledza jego funkcjonowanie, czyniąc go nadal całkowicie niezdolnym do pracy, okresowo od 1.01.2013 r. do 31.12.2015 r.

Reasumując, zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy potwierdza, iż odwołujący się spełnia ustawowe przesłanki do przyznania mu renty socjalnej.

Z uwagi na powyższe, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję poprzez przyznanie odwołującemu się renty socjalnej od dnia 1.01.2013 r., tj. od dnia następującego po dacie, w której ubezpieczony utracił prawo do świadczenia rentowego, przysługującego mu na podstawie poprzednio wydanej decyzji, na okres trzech lat na podstawie powołanych wyżej przepisów prawa i art. 477¹⁴§2 k.p.c.